SORIN CERIN

PLOI DE FOC

Editura PACO

SORIN CERIN

***

PLOI DE FOC

POEZII DE MEDITAȚIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Ploi de foc / Sorin Cerin. - Bucureşti : Paco, 2015
ISBN 978-606-665-104-2

821.135.1-1

Tehnoredactare computerizată: Alexandru Achim

Coperta şi tiparul: George Savu

Tiparul a fost executat la **PACO Editură şi Tipografie**
str. Cristofor Columb nr.7 sector 1, Bucureşti
email: editurapaco@gmail.com

☎ *021 211 40 74*
0723 624 421

Editură & Tipografie
PACO S.R.L.

SORIN CERIN

PLOI DE FOC

POEZII DE MEDITAȚIE

Bucureşti, 2015

„Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtilă ca și aceea a pastrării energiei solare din zilele calde în cele reci.”

Ana Blandiana

CUPRINS

1. Ploi de Foc

Ploi de Foc

Chei ruginite de biserici se prăbuşesc peste verighetele falsificate ale istoriilor sub Ploi de Foc.

Ploi de Foc

Munţi de deşeuri ne înrobesc virtuţile ale căror măşti au expirat mai demult decât Timpul arzând pe Ploi de Foc.

Ploi de Foc

Acvile de vise care şi-au pierdut până şi penele, se ascund neputincioase în spatele sicrielor corpurilor noastre cernite ale Ploilor de Foc.

Ploi de Foc

Ciocuri de voinţă ce altădată sfârtecau până şi carnea zilelor stau încleştate cu ultima lor pradă, Moartea, de parcă le-ar fi teamă să o piardă pe furtuna Ploilor de Foc.

Ploi de Foc

Vulturi ai Destinului se prăbuşesc peste scrisorile de adio ale sinucigaşilor din noi, stropiţi din belşug de ploile de foc ale suferinţei.

Ploi de Foc

Lanţuri cu zale de cuvinte lipsă ne lovesc necontenit caii sufletelor, ajunşi să nu mai poată sta demult pe propriile lor copite, potcovite sau nepotcovite, norocoase sau nenorocoase, ce importanţă mai are dacă ne plouă cu Ploi de Foc?

Ploi de Foc

Şerpi de cer ne muşcă înveninându-ne ambiţiile zborului spre stelele purităţii Ploii de Foc.

Ploi de Foc

Furtuni de patimi se abat peste orizonturile inimilor,
dezrădăcinându-le, din ţărâna bisericilor de speranţe,
pline de sfinţii simţămintelor Ploilor de Foc,
spre a le înrobi pe Calea Morţii de noi înşine.

Ploi de Foc

2. Oglinzile Întrebărilor

Ce-aş putea să-ți spun Iluzie a Vieții?

Că toate visele se sfârşesc în Moarte,
iar Eternitatea rămâne,
 o poartă ferecată cu propriile noastre dorințe?

Poate alte lumi să se ascundă în spatele tău,
unde să putem fi cu adevărat lăsați de a fi noi înşine,
cei devorați de moralele imorale,
 ale unor legi pline de fărădelegile iubirii şi urii,
regăsite în oceanul meschinăriilor,
 unui sânge fără inimă al societății de consum,
din apele căruia ne sorbim noi Viața,
 devenită un consumabil oarecare?

Unde să ne ascundem de Oglinzile Întrebărilor,
de care fugim prin întunericul Destinelor mereu,
pentru a nu ne vedea chipurile sufletelor,
atât de cernite adesea,
încât nici cimitirele gândurilor,
 nu mai vor să le părimească?,
iar dacă le-am sparge,
 am deveni Oameni din cioburi,
Cuvinte din Cioburi,

Iubiri din Cioburi,
Vieți din Cioburi,
Împliniri din Cioburi,
dar oare toate astea te-ar putea tăia,
atunci când ai încerca,
să ne calci iar cu picioarele tale mincinoase,
fărâmițându-ne fiecare Clipă pe care ne-am dorit-o eternă?

Oare ai sângera până la moarte?

Sau te-ai pansa şi ai fi mult mai nemiloasă cu noi,
cei închişi în cuştile de fiare ale lumii tale.

Ce aş putea să-ți spun?

Oare aş mai putea să-ți mai spun ceva?

3. Tărâmul promisiunilor

Mă macină aripa visului,
care s-a frânt peste soarta căilor înegurate,
ale trenurilor de clipe,
ce par a nu-şi mai găsi gările liniştii,
aflate pe tărâmul promisiunilor sfinte,
de Nicăieri,
unde Dumnezeu,
ne-ar fi promis,
pacea şi liniştea,
pe care nu le-am fi avut niciodată,
pe lumea viitorului pustiit,
de greutatea trecutului,
dintre roţile Destinelor,
ce par a-şi fi pierdut spiţele împlinirii,
mai demult decât Timpul,
ce zace părăsit şi îngândurat,
suferind că nu mai poate fi de folos nimănui.

4. MĂREȚIA ÎNTÂLNIRII

Călcat în copitele cailor liberi din noi,
sfâşiat de bicele amintirilor,
totem de viață şi moarte,
acoperă-mi furtunile ce ne-au despărțit,
cu puterea magică a cortului tău,
țesut din iarba fiarelor lunii pline,
la ceas de taină şi mântuire,
când ne-am întâlnit,
sfidând până şi eternitatea,
cu măreția ei cu tot.

Praf de stele dus spre nicăieri,
de uitarea aşternută în lumina din noi,
redă-mi măreția întâlnirii
a Cerului cu Pământul,
a Focului cu Apa,
a Lacrimii cu Surâsul,
a Sărutului cu Nesfârşirea,
a Iubirii cu Împlinirea,
a Universului cu Dumnezeu,

a Mele cu Tine.

Turme de Clipe,
 merg spre tărâmurile mereu verzi,
 ale trecutului de apoi,
 aflat acum în noi,
să pască amintirile,
ce ne erau cândva crucile viitorului,
răstignite acum,
 de cuvintele îngheţate,
ce par a-şi fi uitat pentru totdeauna sensurile,
aflate în cimitirele,
propriilor noastre vieţi,
ce par a nu-şi mai regăsi,
 reîncarnările viitoare.

a Mele cu Tine.

5. Deşertăciunea de a fi

Aripi de soare,
veştejesc orizonturi pierdute-n tăriile,
alcoolului ce îngheață priveliştile,
sticlelor Clipelor sparte,
de peretele dur şi insalubru al Timpului.

Rame primitive de bordeluri,
ascund cizmele prăfuite ale unui trecător,
într-o lume ce aparține nimănui,
zugrăvind tabloul fără de culoare al morții,
prelisnă pe tejgheaua viselor.

Raci de vorbe goale,
îşi reazămă cleştii simțirilor,
pe găturile înecate de noduri,
prea strânse şi spânzurate ale vieții,
în ştreangul căreia ne naştem,
deşertăciunea de a fi.

6. Amurgul țărânei

Spătare debusolate de scaune,
stau rupte şi însingurate,
de parcă menirea lor nu ar fi fost,
să țină spatele unor ambiții,
poate ale gheții din cuvinte,
sau a iernii din simțiri,
uitând de răceala dintre ochii,
care ar fi orbit dacă priveau către inimă,
fiind nevoiți să rămână ațintiți,
doar spre tavanul impersonal,
al minciunii unde comerțul cu viața,
însemna doar moarte,
care dezgropa cimitirele adânci din noi,
lăsând să cadă cu zgomote surde şi inerte,
rădăcinile viselor ce păreau că încă mai cred,
într-o dată de naştere,
a neantului din ziua primului scâncet,
ce părea rostit de cutremurele stelelor,
fără de zodii,
în amurgul țărânei,
care nu poate adormi fără reântoarcerea noastră,
la sânul ei neiertător.

7. De mai bine de o eternitate

Ciocane grele de Clipe,
lovesc cu putere fierul înroşit al Zilei,
din care speră să-şi croiască,
potcoave de zori sângerii,
pentru caii viitori ai vântului,
ce aleargă printre pumnii inimilor noastre,
prea strânse,
de furtunile iscate pe oceanele ochilor,
prin care ne rătăcim viețile,
dezmoştenite până şi de trecut.

Corbii vicleni ai patimilor,
vor să ne fure,
până şi ultima firmitură de pâine a libertății,
de a mai fi oameni,
pe întinderea nesfârşită şi fără Dumnezeu,
a verighetelor de dor în care nu mai credem,
de dincolo de orice biblie a sângelui paşilor,
ce pare că se scurge spre nicăieri,
de mai bine de o eternitate.

8. Ferestrele libertății

Ce săracă a mai ajuns
Vremea de Azi,
umblă îmbrăcată
cu zdrențe de cer,
vătuite şi înegrite pe alocuri,
de mocirla zâmbetelor sinistre,
din spatele ochelarilor fumurii,
ai incendiilor devastatoare,
din noi înşine,
cei care ne-am aburit
lentilele cailor liberi,
peste genele somnului unei lumi,
care ne alearga biciuindu-ne înghețați,
spre focurile nestinse ale zărilor,
făcute spre a nu fi atinse niciodată,
atât de descălțate
ne sunt puterile paşilor,
ce nu-şi vor potcovi niciodată,
ferestrele libertății,
cu potcoavele liniştii de sine.

9. ȚINUTURILE UMBRELOR

Turme de gânduri,
 sunt păstorite spre Ținuturile Umbrelor,
câmpii verzi de uitare,
se pierd în albastrul liniştii eterne,
nici o aripă de suflet,
nu mai rămâne neprăbuşită,
pe fluviile de sânge sentimental,
care se scurge dincolo de zidurile simțirii,
devenind Apa Morților,
unica care ne va mai uni vreodată,
prin dorințe, aspirații şi sentimente,
pacea din noi,
la fel ca şi pe vremea când credeam,
că viața nu ni se va sfârşi niciodată
iar Timpul este un giuvaer,
pe care-l vom purta mereu,
în eternitatea privirilor noastre.

Gheare de morminte,
mă sfârtecă cu amintirile lor,
Vipere de Clipe,
mă muşcă adânc cu veninul vârstei,
încărunțindu-mi paşii,
prea obosiți,
pentru a te mai putea cuprinde,
Fericire,
ce încă mai arzi incendiindu-mi,
Viața,
priponită pe candela apusului sângeriu,
sfeşnic de plumb greu şi nepăsător,
al Morții.

10. Sunt inimă din tine

Sunt inimă din carnea viselor tale,
sfeştnic spre nemurire,
ce-mi nemureşti flacăra vieții,
stinsă de fântâna unui Destin,
sub paşii tăi care te ard,
mocnind clipele zilei,
cu destrăbălarea punctelor cardinale,
care şi-au uitat busola amintirilor,
atât de demult,
încât nici mormântul cimitirului din noi,
nu-şi mai aminteşte de trecut.

Zbor de speranțe,
înecat în aripile flăcărilor
 apusului sufletului meu,
aprins de fericirea izvorâtă,
 din smaraldul seninului,
în care am fi crezut odată,
cometă ştearsă pentru totdeauna,
într-o virgulă nesupusă,
 din cămaşa însângerată,
a unui Mântuitor de Clipe,
deşarte din noi.

11. Altare stinse

Altare stinse cu răceala sentimentelor,
 mereu înnodate la capăt de speranțe,
cravate purtate de zeloşii străzilor
 fără adrese ale vieților.

Veşti subnutrite,
 ce pasc vise în trupurile peştilor de dorințe,
 care ne lasă să ne terminăm împlinirile,
 pe făraşul propriilor lor cozi,
care se arcuiesc a triumf de plumb greu,
 săgetând Apa Vieții,
ce pare că nu ne mai respiră demult.

Tobe surde de sunete adânci şi groase,
ne tună cerurile facerii,
spălându-ne în balsamul deşertăciunii,
pentru muncile noilor zile,
pătate cu sudoarea Dumnezeilor perverşi ai lumii.

12. Pleoape obosite

Ceară alunecoasă şi lucioasă de minciuni,
aşterni plapuma realităţii,
care să ne învelească,
cârligele ruginite şi strâmbe,
prin care Destinul ne-a născut,
fără să ştim vreodată de ce,
curcubeele sunt colorate,
cum marea se pierde,
în ruinele cerului norilor,
ce au mai rămas din zdrenţele Zilei,
în care ne-am născut mântuirea.

Doar spinii au mai rămas liberi,
să-şi poată zbura ţepii prin nesfârşirile inimilor,
care-şi lăcrimează sângele păcii,
pe streaşina pleoapelor obosite ale Lui Dumnezeu.

13. Lemn de sicriu ars cu ploi de foc

Lemn de sicriu ars cu ploi de foc şi putrezit în dorul tău,
liman de garduri ruginite pe salcia amintirii,
colţi de orologii care ne rod Timpul,
iarbă descreierată ce ne creşti adâncurile înţelep-ciunii,
lasă-ne să ştim doar ca suntem mai bine şi atât,
cei striviţi de copitele Clipelor,
răvăşite în buzunarul rupt de Vreme şi de vremuri,
al unui Dumnezeu pierdut de noi înşine,
pe străzile neasfaltate ale Destinului.

Şi crezi că pana ruptă din zborul inimii,
va mai putea cădea vreodată pe pleoapele sângelui tău,
la fel cum vântul aducător de furtuni ale Trecutului,
zăboveau legate pe fruntea,
Destinului?

Vise de rouă,
zâmbet de cristal care te spargi în gheţurile veşnice
ale adâncurilor din paşii pe care i-am călcat odată în picioare definitiv,
fără să ne mai reîntoarcem vreodată la ei?

14. Dincolo de vremurile tale reci

Ghiul de marmoră,
din care s-au ferecat,
atâtea cruci de morminte sentimentale,
lasă-mi libertatea să alerg,
pe caii liberi ai Destinului meu,
dincolo de vremurile tale reci şi impersonale,
unde doar fulgerele Facerii te mai sărutau,
iubindu-ți țărâna şoaptelor,
prin care ai ademenit Pământul din noi,
într-o lume a plumbului topit din sângele credinței,
care s-a lăudat cu bisericile rupte,
din sfinții părinți ai iubirilor noastre,
de dor şi de cremene,
care odată loviți,
ne-au născut focurile veşnice ale Creației,
prin scânteile neputinței de a fi,
cei care ne-am dori cu toții,
heruvimii patimilor admise,
devenind doar cadavre de iubiri,
arse de speranța descompunerii,
ultimului val etern al amintirii,
spart de țărmul durerii,
care ne loveşte mereu de stânca Viitorului,
fără a reuşi să ne prevedem vreodată Trecutul.

15. Patima Lui Dumnezeu

Ninge cu foc peste piramida grandorii,
îngheţând baierele încătuşate ale lumii.

Negustori făţarnici de iluzii ne zâmbesc a moarte,
din cimitirele lor cu nume de politică.

Biserici de vorbe goale rămân pustiite de pustiul sufletelor care le-au călcat pragurile cele de sus în care li s-au lovit sfinţii păcatelor cuibăriţi aproape în fiecare viaţă.

Rezervaţii de zimbri ai iubirii, încă ne mai zâmbesc din spatele gardurilor de sârmă ghimpată ale firii, crezând că vom reuşi undeva-cândva să redevenim noi, cei lăsaţi de izbelişte de un Dumnezeu neînţeles şi pătimaş.

16. Morală şi religie

Ceruri de sentimente cad sfârtecate de fulgerele uitării,
stele desfrânate ne sug viața dăruind-o morții,
balauri vrăjiți de patimile istoriilor încă mai navighează pe oceanul văzduhului din sângele nostru sub identitatea falsă de nori aducători de bunăstare,
dându-ne din belşug apa depresiei celor însetați de viață.

Roți de foc se rostogolesc spre visele noastre incendiindu-le,
spre a deveni cadavre cremate,
cenuşă a aspirațiilor,
aruncată pe apa morților,
cei care încă mai credem că suntem vii,
o bem pe săturate,
până când beția devine morală şi religie.

17. Spor

Despoți,
călcați în picioare de un Dumnezeu,
mai despotic decât orice şi oricine.

Dictaturi binefăcătoare
şi religii urât mirositoare.

Lanțuri unse cu seu de venin,
pentru a nu se desprinde,
în timp ce ne încântă viețile,
oropsite de atâta fericire,
dăruită din plin,
de la politicieni la preoți,
de la lagărele de concentrare,
păzite cu osârdie,
de gardienii cu nume de Clipe,
până la fericirea de a ne şti apărați,
de cuvinte din ce în ce mai goale
şi lipsite de sens,
cu nume de patrie, țară,
popor şi spor la procreere,
spor la toate,
spor la moarte.

18. Vata cerului

Arcă naufragiată pe lira mânturilor mincinoase,
zbor de plumb săruţi tălpile ţărânei putrede din sângele gazelei ucise cu bestialitatea trofeului vânătoresc al condiţiei umane.

Până şi vata cerului s-a săturat să mai şteargă,
rănile viitoarelor naşteri,
de avortoni premianţi la şcoala ruşinii,
de a deveni neoameni ai unor religii cu morale atât de faultate de istorii,
încât nici să se ridice în capul oaselor nu mai sunt în stare.

Ţărcovnici beţi cântă la nunţile cuvintelor prin cimitire,
zdrăngănind crucile credinţei de se cutremură gropile adânci ale viitorului,
de atâta întuneric şi Iluzie a Vieţii.

19. Abatorul Adevărului

Toți premianții închisorilor vieții,
sunt aşezați în rama nemuritorilor,
unica creangă acceptată de Iluzie,
ca fiind vie şi aptă de a fi promovată,
în drumul ei obligatoriu spre Moarte.

Martiri abia născuți de mamele bătrâne ale bordelurilor Existenței,
străzi de vise întunecate,
străjuiesc piața centrală,
a coşmarului acestei lumi,
noroiul sufletelor amestecat cu fecalele gândurilor
dau cele mai bune materiale pentru a construi case
ale morților vii cât mai durabile cu putință,
unde să ne odihnim după o zi istovitoare petrecută
la Abatorul Adevărului de a fi Minciună.

20. NU POT PRETINDE CĂ SUNT ROUĂ

Nu pot pretinde că sunt rouă,
odată ce gheața sfâşietoare mi-a încremenit aripa speranței,
dezvelind-o de oda veştmintelor de ceruri,
din tăriile cărora mi s-a întrupat predestinarea de a fi vis pe oceanele nesfârşite,
într-o arhitectură a ploilor de foc ale realității.

Şi-am navigat spre nicăieri descoperind ruinele altor vieți în istoriile sângelui meu,
cântate de vracii Timpului pentru a însănătoşi Prezentul,
avertizat să nu mai repete niciodată greşeala Trecutului,
care deodată nu mai avea nici Viitor darămite Prezent.

Am luat-o mereu de la capăt căutând Sensul,
chiar dacă toate orologiile din lume dispăruseră,
devenind atemporal în cimitirul de speranțe al nimănui.

21. Miracolul de a Exista!

Valuri negre din imaginea ta,
vor să-mi reclădească țărmul,
suflărilor care ne-a clădit,
inima orizonturilor din sângele Timpului,
renăscut din noi.

Pot oare să-mi spun că exist,
fără trupul țărmului care ne-a exilat,
în sufletul său,
prin care respiră Amintirea?

Te cred în fiecare bob de nisip,
că ai fost o stâncă pierdută de Eternitate,
adusă Destinului prin mine,
Miracolului de a Exista!

22. Fiică a deznădejdii Clipelor mele de Foc

Şi am clădit țărâna trupului tău,
la roata olarului din mine,
vrând să creşti cât mai multă Existență,
în diamantele cuvintelor tale,
din care am creat inelul de logodnă al Infinitului,
pe care l-am pus să îngenuncheze,
în Lumina Divină a inimii tale,
până când toate frunzele vieții,
au devenit nemuritoare,
fiindcă se hrăneau cu lacrimile trupului simțămintelor mele,
căzute peste pragul unui Destin care nu ne-a înțeles niciodată.

Atunci te-am luat din norii răzvrătiți ai lumii,
ce ne cerneau ploaia dorului,
de Neînțeles din noi,
cei ucişi de inundațiile,
pe care am fi vrut să le ştim,
ca fiind busola propriilor noastre vieți.

Acum ştii de ce te iubesc,
copil nebun,
fiică a deznădejdii Clipelor mele de foc,
care-mi ard strigătul naşterii tale,
din colbul Misterelor unei lumi,
în care mă vei striga mereu!?

23. FURCI CAUDINE

Rădăcini de zâmbete se împletesc,
în părul gândurilor mele,
dorind florile primăverilor unui Dumnezeu,
ce n-a uitat să moară niciodată Clipa,
ochilor tăi de cer,
luminat de stelele neputinței de a ne învinge Timpul.

Cine dintre toate galaxiile funerare ale Speranțelor,
ar mai fi avut curajul să zboare,
peste furcile caudine ale unor paşi disperați,
de atâtea sărbători ale suferințelor unui Mântuitor,
unde Cerul se vindea ca marfă perisabilă,
care se strica,
până să fie aşezat pe mesele celor ce mai vroiau Libertate,
din Moartea şi Destinul nostru?

24. Cerbi încornorați

Ierburi de foc ferecate în inimi de piatră,
îşi caută rostul lăuntric al aripilor fără de zbor,
sculptate pe mormintele pasiunilor neîmplinite.

Cerbi încornorați cu coarne amanetate,
pentru o amărâtă de Clipă,
alături de lacrimile norilor,
pierdute în ceața,
Destinului nostru,
sfâşiat de săruturile uitării…,
pierdute în desfrâul Existenței,
care ne-a umilit naşterile atât de mult,
încât toate lacătele pasiunilor,
au devenit,
Viață.

25. Cimitir al Regăsirii

Lasă-mă să-mi sorb Destinul cucutei acestei Lumi,
până la capătul vorbelor de duh ale Iluziei Vieții.

Ia-mă în caleaşca gândurilor tale efemere şi du-mă,
mai departe de noi înşine,
munte de granit,
 ce nu poate fi sculptat niciodată,
 de uitarea străzii Vieții,
 ce pare că nu s-ar fi numit niciodată a Fericirii,
fiindcă sub caldarâmul Cuvintelor,
scoase afară din încleştarea de mortar,
nu se întrezărea nici o floare,
a zborului dincolo de noi înşine.

Chiar nu-ți mai aminteşti că dădea colțul cu strada Uitării,
de noi şi de toate,
săruturile fierbinți ce înghețau până şi primăverile cărora le era frică,
să se mai îmbrace în explozia de culoare a Luminii,
fiindcă erau amenințate de fierbințeala pasiunii,
unei Eternități ce avea să-şi moară până şi propria Moarte,
la adresa unui Cimitir al regăsirii?

26. Sfințenie a desfrânării

Roata olarului Lui Dumnezeu,
zace părăsită,
de păcatele necesare mântuirii noastre.

Ferigi de lacrimi,
se scurg,
pe crestele înspumate ale valurilor uitării,
care-şi caută credința zbuciumată,
în turlele bisericilor de amintiri,
sloiuri de remuşcări,
jertfite la picioarele spălate şi parfumate,
ale unei sfințenii,
a necuvinței, furtului, crimei, fricii şi desfrânării,
care ne-a devenit religie.

27. Univers Revoluționar

L-am întrebat pe Dumnezeu,
de ce a fost sadic cu noi ?
dându-ne aripi frânte la naştere,
drept cadou al Universului Său,
atât de revoluționar,
cu moda stelelor,
ce strălucesc,
din dorințele, necazurilor, durerii,
sângelui scurs,
din Cuvintele noastre torturate,
de rătăcirile simțurilor,
ce-au încremenit strivite de atâta delăsare,
a unui Dumnezeu al firii firului de iarbă,
din nesfârşirea spațială a zorilor,
ucişi de eternitatea unui Timp,
din ochii tuturor furtunilor din mine,
în care credeam
atunci când priveam bolta nesfârşită a întrebărilor,
despre o Existență,
născută în bordelul pasiunilor de A Fi sau A Nu Fi,
viață şi moarte.

28. LUNĂ NOUĂ

Spice de priviri secerate din grâul abundenței citadine,
se împletesc în coroane funebre,
în drumul lor către moarte.

Paşi spre nicăieri,
ne arată calea împlinirii,
unei luni a deşertăciunilor,
ce pare că a rămas mereu plină,
fără să ştie cum ar fi moda secerii,
de a deveni Lună Nouă,
la sânul căreia,
să ne ascundem teama ancestrală,
care ne sugrumă viețile,
legate de greutățile Clipelor,
spre a fi aruncate cu toate bunele sau relele lor,
în oceanul nesfârşit al Timpului,
spre a fi înecate,
pentru totdeauna.

29. Pasul Clipei

S-au sfărâmat până şi cerurile Adevărurilor,
ploua cu piatră adusă din carierele de granit ale sufletelor,
ce nu-şi mai puteau îndura soarta.

Copite ale cailor Speranței,
ce-şi pierduseră atât de demult potcoavele zilelor,
furate de Dumnezeu pentru a-I purta noroc,
la gâtul Său sfânt,
prin care curgea apa vieții noastre,
când îi era sete,
iar bietele animale,
aveau o durere surdă,
la fiecare pas al Clipei,
spre un viitor al nimănui.

30. Fabricile Sensului Existenței

Se aud bicele Mântuirii,
cum pocnesc amenințător,
spre noi oamenii,
vinovații de serviciu,
al unui Dumnezeu,
nebun şi sadic,
care a inventat Păcatul Originar,
spre a se inventa pe Sine,
drept judecător.

Nori de cenuşă,
se produc în fabricile Sensului acestei Existențe,
spre a fi aruncați,
de furtunile existențiale,
pe capetele miliardelor de sclavi ai Întunericului,
care s-au născut astfel fără voia lor,
ce încă mai aşteaptă,
ca Dumnezeu să le facă Lumină.

31. Doar nişte urme

Urme de paşi cerniți de Existență,
pe nisipul care nu-şi va cunoaşte niciodată clepsidra,
stau aruncate Destinului,
ce pare al nimănui,
pe singura plajă a privirii, simțirii şi sentimentelor,
dintre viață şi moarte.

Stoluri de vorbe-n vânt,
se răsfiră pe orizontul inimii unor nori roşii,
la apus de amintirea ta,
ce încă mai sângeră după ce a fost tăiată,
şi smulsă cu tot cu rădăcini,
de colții haini ai Timpului,
lăsând doar nişte urme,
dar cu totul altele,
atât de diferite de paşii gândurilor care le-a dat viață,
încât am devenit cei mai bătrâni străini,
din Universul înstrăinării de noi înşine.

32. Atunci când ne-am născut

S-au zguduit petalele viselor,
aflând că trupurile înfăşate în zale a Mântuirii,
s-au cutremurat,
la aflarea veştii,
că Dumnezeu a introdus divorț de noi,
şi vrea ca toate bisericile ce-I aparțin,
în sufletele noastre, să fie demolate,
iar cărămizile sfințeniei şi pietății lor,
să fie trimise la noul domiciliu al Său,
înfăşate într-o Amintire descărnată,
undeva pe strada Desfrâului.

Am rămas la fel de goi,
ca atunci când ne-am născut,
dar fără a mai avea curajul de a ne căuta vreodată,
un alt Dumnezeu.

33. Mai demult decât Vremea

Stânci ascuțite de vorbe goale,
vor să taie ceața inerției,
din care răsare greu şi fierbinte,
lava devoratoare a revederii,
focului sacru al Păcatului Originar,
ce a mocnit în noi dintotdeauna,
fără de care am fi fost îngeri,
dar nu ne era permis,
deoarece Cineva ar fi sărăcit,
fără miliardele de sclavi ai unui Destin,
care n-a ştiut decât să piardă la ruleta infamiei,
de A FI,
toate Clipele cu nume de Fericire,
din portofelul Adevărului Absolut,
ajuns om al străzii unei Speranțe,
moarte mai demult decât Vremea.

34. Basme contrafăcute

Plouă cu foc,
arzându-ne gândurile,
pline de reproşuri, suferinţi, temeri,
pe ţărâna fertilă a omenirii,
vreme tocmai bună,
pentru recolta viitoare a Deşertăciunii,
unei Societăţi,
prea josnice de a reuşi să devină,
chiar şi criminală,
cu propriul Sine,
ce trebuia demult ucisă şi aruncată peste gardul infamiei,
din sufletele noastre,
arse în purgatoriul,
cu nume de Religie,
unde sacerdoţii Minciunii,
ne vând basme contrafăcute,
cu nume de Adevăr Absolut.

35. ÎN GENUNCHI

Aripi de cer,
se prăbuşesc peste orizonturile inimii,
într-o cădere apocaliptică a speranței.

Frunți inundate de sudoarea muncilor,
par să se înece pentru totdeauna,
în oceanul fără de sfârşit al Durerii.

Genunchii viselor stau roşi şi descărnați,
în sângele Libertății,
scurs pe caldarâmul adevărului de a fi oameni,
pentru totdeauna,
Îngenuncheați,
Vieții şi Morții.

36. Templul Regăsirii

Vulturi de foc,
sfâşie carnea Clipei,
care-şi strigă disperată Timpul,
într-o tulburătoare execuție,
a Speranței.

Cuvinte de foc,
ard mocnind Adevărul,
pentru a fi servit,
cât mai copt,
Vieții.

Vise de foc,
promit noi basme ale minciunii,
care ung caruselul Destinului,
ce se roteşte amețitor,
spre Moarte.

Ceruri de foc,
ne plouă cu flăcări de remuşcări Existența,
ce ne incendiază atât de profund Fericirea,
încât poate fi servită ca aperitiv,
oricăror Dureri.

Mântuire de foc,
luminează-ne calea spre Templul Regăsirii,
care arde în noi,
mai demult decât vremea oricăror naşteri.

37. Om de Vise

Din zăpada aripilor gândurilor,
am clădit un Om de Vise.

Nu semăna deloc cu alții,
ba era prea posomorât sau indiferent,
ori prea îndepărtat sau dezinteresat,
de ceea ce înseamnă omenire.

Şi l-am lăsat aşa de capul lui,
până când într-o zi am început să iubesc,
iar omul meu începuse să se topească,
de fiecare dată când mi se cerea să înțeleg,
meschinăria şi orologiul stricat al societății de consum,
pentru a fi în pas cu moda iubitei.

A venit şi primăvara Adevărului,
iar Omul meu de Vise,
clădit din zăpada aripilor gândurilor mele,
se topise demult,
devenind o simplă amintire,
a unei eterne lumi pierdute,
iar punctele cardinale ale Destinului,
erau jucate demult la loteria Uitării,
de un Dumnezeu al Neînțelesului.

38. Doar în lumea noastră

Doar în lumea noastră,
fiul Libertății se numeşte Aripă Frântă.

Tulpini tăiate de amintiri,
încă mai mocnesc în cuptorul Facerii,
care ne coace pâinea amară a Destinului,
spre a fi vândută la preț de speculă,
fiecărei Zile a împlinirilor noastre,
de sclavi atotputernici,
ce am ajuns în fruntea lanțului trofic al Morții,
fiind capabili să mutăm,
până şi Munții Înstrăinării de Noi Înşine,
spre a fi aşezați în calea propriei noastre Existențe.

Doar în lumea noastră,
fiica Adevărului se numeşte Minciună.

39. Corbii negri ai singurătăţii

Templele luminii sufletelor,
se preling în lacrimi,
pe obrazul brăzdat al unui Timp,
bolnav de demenţă,
care priveşte fără să ştie de ce şi unde,
ne sunt oasele albite ale Întrebărilor,
ce ardeau mocnind în noi,
Clipele.

Spaţii întortocheate de Iluzii ale Vieţii,
ning peste spuma valurilor sângelui iubirii,
care se scurge peste caldarâmul îngheţat al Morţii,
de noi înşine,
hrănind neîncetat corbii negri ai singurătăţii.

40. Cenuşa unei Mântuiri

Totul este o Matematică a Iluziei Vieții,
căreia îi place uneori să picteze flori de cer,
în glastrele sentimentelor,
sau incendii devastatoare,
printre cioburile acestora,
după ce au fost sparte de stâncile,
Destinului,
ce părea că are un început fără de sfârşit,
în Viață şi nicidecum în Moarte.

Eram cu adevărat un răsărit,
ce-şi privea apusul ca o filă rătăcită dintr-o carte,
ce nu putea aparține nici unui Univers,
darămite, Existenței.

Şi-atunci am înțeles că trebuie să renasc,
din cenuşa unei Mântuiri,
ce nu a cunoscut niciodată,
Vina Adevărului Absolut,
Doar păcatul Minciunii,
unui Dumnezeu,
răstignit,
în fața căruia trebuia să mă închin,
rupându-mi până şi genunchii simțămintelor,
pentru a afla în cele din urmă,
că acel Dumnezeu eram Eu.

41. Timp şi Clipe

Râsete isterice tună în paradisul opţiunilor,
străfulgerate de gândurile meschine,
al unui învingător al nimănui,
cu nume de Dumnezeu,
ce pare făurit după chipul şi asemănarea noastră.

Cârtiţe de imagini,
rod carnea sentimentelor,
infectând-o cu pornografii şi trivialităţi,
spre a fi mai apoi afumată cu Iluzia Vieţii,
ca să se poată menţine în timp îndelungat,
la masa Înstrăinării de Sine,
al unui Timp atât de beat,
încât a ajuns să-şi spargă până şi cristalele Clipelor Sale,
pure şi sincere,
îngheţate şi reci,
ce au devenit acum doar nişte cioburi tăioase,
incendiate de pasiunea trupească a focului,
ce-i arde Lumea,
tăindu-i şi lui fiecare zi şi noapte,
lună şi an,
până când descărnat fiind,
se va prăbuşi la picioarele Morţii,
cerându-i să-l primească pentru totdeauna,
în regatul ei mai rece decât au fost undeva-cândva,
până şi Clipele lui.

42. Zori de Gheață

Câte ierni de suferințe,
 şi-au numărat ninsorile nopților nedormite,
cu sângele înghețat de teama lamelor groase ale Cuvintelor,
ce rupeau gheața începuturilor unor Zori,
spre a fi aruncați pe zăpada murdară a unui trecut,
pe care-l dorim uitat.

Zori de Gheață părăsiți,
 de dinainte de a fi inundați cu Lumina Divină,
a regăsirii sufletelor noastre.

Oare nu astea înseamnă adevărata viață,
să cazi mereu pentru a avea de unde să te ridici?

43. VÂNTUL LIBERTĂȚII

Diamante de dor,
se aprind în privirile aripilor de granit,
ce par să nu obosească niciodată în a fi stânci,
ce-şi primesc valurile speranțelor,
noilor spații ce unesc cerurile viselor regăsirii,
cu apele învolburate ale vieților,
ce nu-şi mai descâlcesc,
mai demult decât Vremea,
propriile căi,
pline de corăbii abandonate ale Voinței,
ce încă mai au catarge de patimi,
cu pânzele sentimentelor rupte,
prin care loveşte Vântul Libertății,
ducându-le spre nicăieri,
spre a se întâlni cu Destinul,
ce le va croi drumul neputinței,
pe harta precisă a Trecutului.

44. Ochi de Ocean

Pălmi de vise,
lovesc țărmurile frunții Prezentului,
inundându-l cu briza gândurilor,
până când se îneacă,
disperat în Trecut,
spre a se scurge printre ridurile Zilelor,
în Amintirea,
ajunsă în cele din urmă,
pe nisipul rece al Uitării,
ce încă mai cade din clepsidra spartă,
a ochilor de ocean nesfârşit,
al unei priviri,
scăldate în florile de maci ale primăverilor,
de pe marginea drumurilor,
dintre Viață şi Moarte,
paradis şi infern,
zaruri aruncate norocului sau nenorocului,
de Dumnezeu.

45. Sete

A încremenit cerul reazelor Luminii Divine,
din inima colților unor nori,
ce nu vor mai aduce ploia Adevărului niciodată,
sfâşiind carnea sentimentelor,
însetate de Apa Vieții,
pierdută în deşertul Uitării.

Nici Norocul nu a mai câştigat noi spații,
între ridurile unor pălmi ale dorințelor,
bătătorite de atât de multe şanse ale Morții,
care ne apropie de perfecțiunea de A Fi.

46. Iarba Absurdului

De ce părul zilelor fericirii,
 este pieptănat de Moarte,
 iar al nopților suferinței,
de Viață?

Câtă perdea de ceață să fie necesară,
pentru a intui ce înseamnă Adevărul Existenței,
clădit pentru omenire?

Cum de a reuşit Iarba Absurdului să crească atât de mare,
încât să acopere întreaga societate cu rădăcinile infamiei,
iar parlamentele să adopte doar legi ecologiste,
pentru conservarea ei?

47. Căile Destinelor

Grămezi de petale,
 ce încă mai scriu la cartea Amintirii,
sunt spulberate spre nicăieri,
de paşii brumelor,
 care ne despart de Eternitate,
 apropiindu-ne de Timpul,
pentru care am fost hărăziți,
de Moarte.

Spații goale de sensuri,
ne troienesc cu ninsorile Cuvintelor lor,
acoperindu-ne Căile Destinelor,
 ce par impracticabile,
fără a se mai întâlni vreodată.

48. Veşti surde

Râsete isterice ale firii,
 străpung cerurile circurilor de interese,
 care iau locul profunzimii, purităţii şi onoarei.

Suflete înglodate în noroi,
 se roagă la un Dumnezeu al cazmalei,
care să le scoată de acolo.

Veştile surde,
 cad îngheţate pe umerii Existenţei,
încremenind-o cu fiecare Clipă a Morţii,
din noi cei care ne credem vii,
ca pe urmă să spargă timpanele Adevărului,
de cruzimea din sângele lor,
ce ţâşneşte mereu spălând creiere,
pe caldarâmul rece al unei societăţi bolnave,
de propriul sine.

49. ARHITECTURA DESPĂRȚIRII

Să ne fi născut,
pentru a ne perfecționa,
în arhitectura cimitirelor de vise?

Dar ce să facă Moartea cu ele?

Să calce sfioasă pe coridoarele lor lungi,
fără de sfârşit,
privindu-şi propria Eternitate,
ca mai apoi să deschidă larg ferestrele,
făcute din Speranțe frânte,
pentru a respira,
aerul proaspăt al deşertăciunilor vieților noastre?

Coroane funerare de despărțiri,
putrezesc la picioarele Uitării,
devenite pâinea morții,
din Cuvintele noastre,
care nu se vor mai întâlni niciodată.

50. Zori rebeli

Mă privesc în orizontul morții,
pierdut în diminețile gândurilor,
din şuvițe de păr rebele,
răsfirate pe fruntea zilelor inimii,
ce mi-au încărunțit Destinul,
la ceas de întâlnire,
cu eternitatea ce se privea,
în cioburile oglinzii,
spartă de uitare,
în care mi-am tăiat paşii,
ce-mi sângerau peste Clipele,
amurgului rătăcit pentru totdeauna,
de zorii rebeli,
care nu-şi vor mai aminti niciodată,
de cuvintele pierdute si ele,
în văzduhul fără de sfârşit al amneziei,
unei toamne însângerate,
de atât de multă lumină,
măcinată în tihnă la moara ochilor tăi,
ce nu vor mai privi niciodată,
primăvara iluminării sentimentelor,
pierdute si înghețate,
de respirația rece şi indiferentă,
a gardurilor ce despart,

rugina de renaştere şi moartea de viață,
pe care nu am mai reuşit să le sărim,
niciodată,
rămânând prinşi în sârmele lor ghimpate,
de speranțe,
ce par a ne înțepa mereu,
cu ploile lor de sudoare care ne ard sufletele.

51. La tâmplele dorinței

Flăcări pline de sudoare,
ard necontenit țărmurile inundate ale Amintirilor,
de fluviul patimilor încinse,
din cuptorul inimii.

Valuri de aripi se hrănesc cu orizontul Sângelui,
ce încă mai clocoteşte,
zvâcnind la tâmplele dorinței,
de a ne revedea.

Şi-am început să caut urme în focurile paşilor tăi,
ce încă mai ardeau puternic,
la porțile frunților de speranțe,
căzute în podurile palmelor de dor.

52. PĂCATUL DIN PĂCAT FACE RAIUL

Cât de sigur să fi fost Dumnezeu,
pe creația Sa plină de suferințe,
a unei lumi pe care şi-ar fi dorit-o a fi a fericirii?

Cu câte lacăte ale libertății să fi ferecat această lume,
pentru ca noi să avem voință şi liber arbitru?

Câte reptile reci şi veninoase de legi amare,
mai trebuiau lăsate prin Creație,
pentru a nu mai exista Păcatul Originar?

Păcat Doamne,că nu ai avut noroc
şi ai dat Pământului,
Păcatul Greşelii Tale.

Păcatul din Păcat face Raiul Tău .

53. Ținuturile Dorinței

Câte zăpezi de Clipe,
au nins,
de când iarna singurătții,
s-a aşternut,
peste Dumnezeul Luminii Divine al Cuvântului,
din care ne-am întrupat,
Fericirea,
ruinată la marginea drumului unui Destin,
care ne vămuia prea mult,
pentru a putea trece,
de gratiile înşelătoare ale Timpului,
ce-au ruginit şi ele,
de atâta singurătate,
a sfârşitului de lume din noi.

Ninsori de flori ale amintirii,
cât toate primăverile istoriei la un loc,
acoperă lespedea de mormânt a ochilor magici,
plini de expresivitate din inimile noastre,
ce au uitat mai demult decât Vremea,
de sângele Adevărului Absolut,
ce le brăzdau cândva ținuturile Dorinței.

54. Gheţuri veşnice

Paşii grei ai norilor din noi,
îşi caută mormintele de cer,
prin care mai cred că-şi vor recuceri libertatea,
de a redeveni aripi.

Solstiţiile simţirii par a fi dispărut,
din Eternitatea încremenită,
de gerul gândurilor descărnate,
la abatorul Viitorului.

Doar Carul Mare stelar şi funebru,
mai merge însingurat pe bolta demult apusă a Şansei,
fiind tras cu greu de ce a mai rămas din Speranţă,
ducând spre cimitirul cosmic al Uitării,
ochii infiniţi ai unui Univers al iubirii,
închişi pentru totdeauna,
de lacătele gheţurilor veşnice,
ale Creaţiei,
care ne-a dăruit obligatoriu,
Moartea.

55. Fără a mai retrăi Clipa

Văpăi de stele,
ard în mirosul de fân,
al zâmbetului.

Raze de Lumină Divină,
sărută Eternitatea,
simțirilor unicei Inimi,
prin care ne priveşte,
Adevărul Absolut,
adânc în ochii de jar,
ai purității şi sincerității,
care ne ard privirile,
până când ni se topesc,
în sfeştnicele sufletelor de cristal,
sparte în cele din urmă,
de furtunile de Iluzii ale Vieții,
pe piedestalul Morții de noi înşine,
fără a mai retrăi niciodată,
Clipa.

56. Energie

Cine să-i fi băut,
 vinul Creației Lui Dumnezeu,
încât alerga disperat,
 prin crâşma părăsită,
 cu nume de Păcat,
să mai găsească măcar o picătură, două, de viață,
care să nască în sfârşit,
 mult aşteptata moarte de beție,
a îngerilor care păreau că s-ar fi săturat,
 de eternele vorbe de clacă,
pline de promisiuni şi amenințări,
că va fi mai bine,
într-o altă şi altă lume,
pe care speră să o facă,
fără să repete greşelile de aici?

Şi-atunci a reînceput Dumnezeu să gândească,
să întrebe valurile oceanelor,
salcâmii primăverilor,
lacrimile stelelor vărsate pe Calea Laptelui,
în timp ce alerga pe Carul Mare al viselor.

A ajuns în cele din urmă în vârful Piramidei Conştiinţei,
la măreţia unui atom,
ce a mai fost cărămida altor şi altor lumi,
şi pe care oricât de mult l-ar întreba,
cum să clădească noua Creaţie,
nu i-ar răspunde decât Moartea,
care să nască Existenţa,
în care să se oglindească,
Energia.

57. Suprapreț

Străzi fără nume ale privirilor,
se pierd în Cuvinte fără sens,
înecate-n ceața fumului,
de tarabă putrezită a vieții,
pe care ne vindem zilnic,
Clipele.

Voci înfometate de Adevăr,
îşi pun la mezat Moartea,
cerşind credință pe treptele catedralei sufletelor,
pentru o fărâmă de divinitate.

Orele au devenit nimfe cleptomane,
care ne aşteaptă după colțul inimii,
îmbiindu-ne la o felie de Viitor,
servită cu mănuşa Iluziei Vieții,
la suprapreț.

58. ARIPI CRUCIFICATE

Eclipse fără inimi,
 străjuiesc steagurile roase ale divinității.

Muguri de Lumină Divină,
încearcă să explodeze de sub mantalele grele ale păcatelor.

Fluvii de promisiuni ne îneacă realitatea,
făcându-ne să navigăm,
cât mai departe de noi înşine.

Îngeri cu aripi crucificate,
ne învață zborul mântuirii şi al libertății,
 dincolo de zarea Vieții,
adânc în noi,
 în Moarte.

59. AJUTORUL MORȚII

De ce ai împărțit mai multă sărăcie decât bogăție Doamne?

Ca să nu ne putem mântui de Tine?

Câți stropi de conştiință,
mai trebuie să curgă pe oceanul sfințeniei,
până când să fi convins,
că putem naviga şi noi oamenii,
cu pânzele Fericirii întinse pe nesfârşirea Nemuririi?

Ştiu că-mi vei spune că nu ne sunt de folos toate astea,
fiindcă n-am şti ce să facem cu ele,
fără ajutorul Morții.

60. Nesfârşitul inimii

Cred în lava primăverilor,
vulcani de frumusețe,
 strânşi în sufletul pereche al Existenței,
ce erupe clocotind în sângele Clipei,
Eternitatea Vieții.

Potcoave pierdute,
 spre a fi regăsite de Noroc,
zac părăsite,
 pe marginea drumului Destinului,
ce a orbit la acest sfârşit de lume,
din inima noilor zori,
 atât de străini regăsirii,
încât a început să ningă,
 cu despărțire,
pe nesfârşitul inimii.

61. Ceață densă

Stâncile verbelor,
lovesc furtunile Adevărului,
mori de remuşcări,
care şi-au pierdut palele în vânturile propriilor dorințe,
nu mai macină demult făina Fericirii,
din care să dospească rădăcinile noii pâini a Viitorului.

Resturi de urme care şi-au pierdut paşii păcii,
rămân uitate pe masa goală a orei pierdută de soartă,
care nu şi-a cunoscut niciodată minutele unor zâmbete,
în ceața densă şi rece din apocalipsa Trecutului.

62. Frunțile neputinței

Mă pierd în labirintul gândurilor,
ce par clonate după Dumnezeul,
devenit avatarul acestei lumi,
cu biserici din piatra amară a Existenței,
scoasă din carierele adânci şi reci ale sufletelor,
sclave ale propriilor destine.

Mâini întinse de rugăciuni,
îmbrățişează patimile speranțelor,
pline de bătăturile marilor munci ale credinței,
între A Fi sau A Nu Fi Lumea de Apoi,
pe care să ne rezemăm frunțile neputinței.

63. Flamuri

Fântâni ale vieții,
părăsite până şi de propriile cumpene,
scriu cu suflete de cretă,
roase de cerul tăblii negre al Destinului,
lunga şi istovitoarea poveste a Morții,
din fiecare literă pe care o respirăm,
odată cu râsul sinistru al naturii umane.

Flamurile țărânii şubrede,
din muşchii conştiinței,
decojiți de forță,
sunt duse către cardinalele pierzaniei,
spre a întâlni morale politicii de fier,
a unui Dumnezeu ce pare a fi uitat de noi.

64. STRĂBĂTÂND DEŞERTUL

Deşerturi de întrebări,
 ard necontenit privirile robilor osteniți,
 de cămilele unor răspunsuri,
 moarte de setea cunoaşterii.

Caravane fără sfârşit,
 unduiesc iluziile vieților,
pe fluviile de tăcere,
 ale strigătelor mute,
 din sângele nostru.

Rouă de răbdare,
 căzută din sudoarea voinței,
de a ne străbate pe noi înşine,
 până dincolo de Moarte.

65. Suntem noi

Scoica amintirii mă strigă mereu,
 cu mirare de vânt.

Ceruri pline de aripile libertăţii apelor limpezi,
 stau să se prăbuşească peste adâncurile sufletului.

Colţi odioşi de rechini făţarnici şi isterici ai politicii,
vor să sfâşie carnea Moralei,
 din legile fără sens ale Societăţii,
 bandajate cu promisiuni.

Plouă cu deşertăciuni peste zborul voinţei de a ne regăsi,
înotând spre adâncurile fiinţelor,
 pe care nu le vom cunoaşte cu adevărat niciodată,
 fiindcă suntem noi.

66. Idei

Perdele de secrete par trase,
peste începutul de lume,
al nopţii strigătelor de ajutor,
într-o eternă polemică a spaţiului şi timpului,
zarurilor aruncate de Dumnezeu în marea Creaţiei.

Stele moarte se răsucesc pe bolta vieţii,
promise de un Viitor mai Trecut decât orice Trecut posibil.

Ierni grele de idei,
stau îngheţate,
spre a se vinde începutului –sfârşit din noi,
ce ardem pe lira sfântă a Deşertăciunii.

67. Neputinţă

Adevăruri veştejite,
de toamnele reci şi umede ale lacrimilor,
spală picioarele Fericirii,
aruncată la coşul de gunoi,
al istoriei Iubirii.

Zâne ale farmecelor frivole,
ard mocnind peste norii inimilor cernite.

Norocul se ceartă cu momentul Creaţiei,
acre pare că-şi strigă în adâncul tăcerilor,
neputinţa.

68. Ifose

Zei invidioşi, dizgraţioşi şi criminali,
cu ghearele timpului de oţel,
etern inoxidabil,
rup zăgazurile Libertăţii,
de a ne risipi în spaţiile fără sfârşit,
ale catedralei liniştii şi păcii,
demolând treptele,
spre ceea ce ar fi trebuit să fie Credinţă.

Munţi de ifose îmbracă odăjdii,
voci ce par mântuite îşi strigă disperarea,
în faţa unor ceruri ale nimănui.

Vulcani de promisiuni stinse,
cer ajutorul lavei dreptăţii,
să mai poată respira încă odată,
aerul tare şi rece al Împlinirii,
ce exploda cu măreţie,
în faţa porţilor mântuitoare şi născătoare,
de noi înălţimi.

69. Martiri de Clipe

Drepții vor cuceri Moartea,
Strâmbii Pământul,
iar oamenii aluatul Păcatului Originar,
din care dospeşte pâinea Absurdului.

Colții isterici ai păcii,
sfâşie carnea războiului,
dintre religiile menirii de A Fi,
o fărâmă de cuget,
pe o tulpină degenerată a unei Societăți,
bolnave de propriul sine.

Oaze de oameni,
însetate şi incendiate de speranță,
mai rătăcesc prin deşerturile nesfârşite ale Patimilor,
pironite pe crucile Martirilor de Clipe,
fără număr,
care ne străjuiesc Destinele,
pe drumul către Moarte.

70. Pentru ce?

De ce Iluzia Vieții îşi spală mîinile murdare în conştiința noastră?

Venim din Neant doar pentru a pleca în Moarte?

Deşertăciune şi absurd, iată ingredientele sensului acestei lumi, cu de toate.

Tarabe pline de primejdii ne vând viețile pe masa Zilelor înfrigurate de morala Minciunii.

Trântori diplomați ne arată binefacerile închisorilor societății de consum.

Prostituate isterice în ale politicii stau machiate la colțul străzii înşelătoriilor, întrebându-se sec, pentru ce?

Şi toate astea se cos şi se descos în bordelul Existenței.

71. Ne-am întâlnit?

Coşurile Abundenței stau dezmembrate,
 în privirile sentimentelor.

Unduiri de rouă,
 sparg setea devoratoare a primei întâlniri,
dintre patimile unui Dumnezeu ratat,
 pierdut adânc în mine şi falsele gene ale Zorilor,
machiate în sufletul tău.

Ne întrebam ce aveam să ne spunem,
privindu-ne goliciunea unul în altul,
eu vrând să înțeleg trusa ta de machiaj iar tu,
religia unei morale în care nu mai credea nimeni.

Uite aşa au trecut anii,
desenați pe frunțile lunilor,
ce încă mai vor să înțeleagă,
dacă sunt pline sau noi.

Ne-am întâlnit?

72. ISTORII APUSE

Care de foc încărcate cu vorbe goale,
 ne duc norocul spre abatoarele Existenței.

Drumuri obscure de pasiuni,
amăgesc trecătorii străzii patimilor,
spre moartea viselor din noi.

Tălpile cerului roase de atâtea apusuri,
ne lasă picioarele Clipelor însângerate,
goale,
 pe plita încinsă a societății.

Arlechini politici isterici şi nebuni,
jonglează plini de trufie cu speranțele.

Magia sărbătorilor devine poleiala,
 plină de pelteaua ieftină,
a cadavrelor de vise în descompunere,
 foste trupuri ale Fericirilor,
ce aparțineau cândva unor istorii,
 demult apuse.

73. Conştiinţă creatoare

Moartea este o divinaţie a adevărurilor,
pe când viaţa a patimilor.

Între pace şi libertate,
nu există decât paradoxul Iluziei Vieţii.

Realitatea este o fărâmă de vis spart de târnăcopul Cunoaşterii,
în cioburile întrebărilor fără răspuns.

Şi toate acestea la un loc,
ne dau conştiinţa creatoare a nonsensului.

74. SÂRMĂ GHIMPATĂ

Tot săpunul vorbelor goale ale lumii,
nu va putea spăla niciodată rufele murdare ale religiilor.

Munți de păcate sunt gata să fie explorați de catedralele lacome şi fade din inimile politicienilor credinței cu nume de popi.

Trepte ale absurdului poleite cu aurul fărădelegilor,
sclipesc în apusul fericirii noastre.

Gratii de cruci jertfite pentru profit ne îngrădesc conştiințele cu sârma ghimpată a absurdului.

75. Cioburi şi noroc

Bancherul cu cel mai mare profit din lume se numeşte Deşertăciune.

Cel mai lung pod ce uneşte ţărmurile conştiinţei cu cele ale Adevărului Absolut, este Moartea.

În vârful piramidei unei societăţi va sta întotdeauna Absurdul.

Noi suntem nişte cioburi de vise sparte de lăcomia unui Dumnezeu la masa norocului pierdut, crezând că astfel va câştiga.

76. MĂRUNȚIŞURI COTIDIENE

Furtuni de religii înrobesc seninul.

Flăcări de libertate pârjolesc Trecutul.

Munți de gunoaie mişună prin mlaştinile sângelui nostru.

Carnea desfrânată ține timona lumii.

Ceasuri de plumb îşi bat orele cu religiozitate.

Manechinele anemice ale conştiinței,
ce ocupă parlamentul ruşinii naționale,
bat străzile deşertăciunii politice,
căutând pulsul istoriei,
în organele sexuale ale promisiunilor.

Trufandale uscate îşi aşteaptă noii stăpâni mercenari în lupta cu Destinul.

Cumpenele rătăcitoare ale Timpului au putrezit deasupra fântânilor de moment din care-şi trage seva norocul.

Zodii îmbătrânite în rele îşi brodează horoscoapele adulterine ale patimilor.

În rest alte şi alte mărunțişuri cotidiene.

77. Slovă

Am devenit resturi,
 din creta cu care şi-a scris Dumnezeu,
 Cuvântul Creaţiei,
stand umili şi roşi de patimi,
presăraţi pe ţărâna sfidătoare a Timpului,
încărunţit de simţămintele,
 a ce a mai rămas din acea slovă,
pe care nici o biserică a fiinţei umane,
 nu o cunoaşte cu adevărat,
ci doar îi intuieşte menirea,
de a crea colţii sfidători şi absurzi ai Vieţii,
ce se vor hrăni cu toată Moartea lumii,
până când vor deveni ei înşişi Viaţa de Apoi.

Tiparită la

